

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1595. usque ad annum 1600

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1773

VD18 90118677

§. 49. Horum quinque articulorum explicatio ab Arminianis facta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67263)

Sæcul. XVI.
A. E. 1600.

quam illud cum plena animi tranquillitate
& πλυροφορία docere possent.

Ceterum circa hosce quinque articulos audire lubeat Bælii Scriptoris reformati iudicium: Valde, inquit ille, dubito, esse hodie aliquos Gomari defensores tam zelosos, qui asserere audeant essati illius, quod diximus, justitiam. Calor disputationis cum influentiis malignis emulationis Professoricæ ad extrema ipsum propellebat, turbabatque illius iudicium: fatentur enim hodie vel rigidissimi Calvinistæ, quinque articulos Remonstrantium hæresin, seu errorem fundamentalem non complecti, atque innuunt haud obscure, facile sublatum iri schisma, nisi Secta Arminiana post Arminium in errores longe perniciosiores incidisset. Omnes itaque, quibus caput non ardet, ex personalibus controversiis, quæ Gomarum exacerbaverant, negant quemquam damnatum iri ob quinque articulos Arminianorum.

§. XLIX.

*Horum quinque articulorum explicatio
ab Arminianis facta.*

Cum non deessent, qui hosce articulos obscure non minus, ac captiose expositos dicerent, hinc Arminiani novam doctrinam variis Thesis in lucem editis explicabant, & quidem primo articulum de Prædestinatione propositionibus

nibus viginti, & una hunc in modum Sæcul. XVI.
A.C. 1600.
dilucidabant.

I. *Prædestinatio, quæ electionem, & reprobationem complectitur, non est unica, sed duplex.*

II. *Prima est Decretum divinum, generale, seu universale, quo constituit credentes servare, incredulos damnare.*

III. *Hoc est totum, & integrum Prædestinationis Decretum.*

IV. *Decretum de salvandis fidelibus solum est fundamentum Christianismi, salutis, & certitudinis salutis.*

V. *Secunda Prædestinatio est Decretum divinum speciale, seu singulare, quo constituit juxta præcedens illud Decretum, hos salvare, illos perdere, id est, hos consideratos ut infideles, sive qui credere nolint, æterni morti, atque exitio addicere.*

VI. *Prædestinatio hominum ad salutem specialis duplex est, peremptoria, quæ æternæ salutis communicationem actualem, & realem sibi conjunctam habet: & non peremptoria.*

VII. *Peremptoria est Decretum Dei, de salvandis iis sigillatim, quos per Spiritus sui gratiam in Christum credituros, atque in hac fide ad finem usque perseveraturos prævidebat, quæ Prædestinatio solummodo ad salutem, & gloriam est, non autem ad gratiam.*

Sæcul. XVI.

A. C. 1600.

VIII. Quæ salus in credentibus fidei præmium est, non autem finis.

IX. Gratia vero donationis Christi, vocationis, fidei, justificationis, adoptionis, perseverantiæ, non est medium Prædestinationi speciali ad salutem subordinatum: sed ea Prædestinationem ipsam naturæ ordinem antecedit.

X. Fides enim, obedientia illius, & perseverantia, ut ab homine præstita, & a Deo prævisa, est conditio in objecto eligendo prærequisita, ac causa sine qua non, cui Decretum electionis inimitur.

XI. Quæ fidei gratia non solis electis ad gloriam, & salvandis confertur, sed reprobis etiam, ac condemmandis.

XII. Ac fides electorum semel collata, omnino amitti, ac restitui potest, ideoque re ipsa interdum amittitur, & amissa restituitur.

XIII. Ideoque peremptorie electus in hac vita fieri potest reprobus, & rursum ex reprobo electus, unde sequitur, electionem peremptoriam aliam esse mutabilem, quæ est electorum viventium; aliam immutabilem, quæ est mortuorum tantum.

XIV. Electionis hujus causa impulsiva est, & solum, ac liberrimum Dei beneplacitum, & Christi meritum.

XV. Fidelium in hac vita de electione sui salvifica certitudo non est absoluta, sed

tantum conditionata, ut quæ ab incertæ perseverantiæ conditione dependet.

Sæcul. XVI.
A. C. 1600.

XVI. Absoluta electionis certitudo ad pietatem non conducit.

XVII. Infantibus nullis convenit electio, quod fide prævisa careant.

XVIII. Non peremptoria Prædestinatio est, quæ æternæ salutis communicationem actualem, & realem sibi conjunctam non habet, eaque vel communis est non credentibus, & credentibus, vel credentibus propria. Communis est, quæ communiter se extendit ad omnes, qui divinæ vocationis gratiose participes fiunt, sive vocationi pareant, sive incredulitate eam respuant. Propria est, quæ solis vere credentibus non perseverantibus convenit.

XIX. Reprobatio alia est peremptoria, quæ actualem, & realem damnationem sibi conjunctam habet; alia non peremptoria.

XX. Reprobatio peremptoria est Decretum de iis sigillatim damnandis, quos in infidelitate morituros prævidebat.

XXI. Reprobi quidem ad tempus viva fide sunt præditi, vivaque fiunt Christi membra, justificantur, & regenerantur, sed tandem omnino, ac perpetuo a fide deficiunt, ac pereunt.